

MOJA SREČA, TVOJA SREČA Tajda Uršič

Hiter blisk bolečine sune telo in želim zbežati stran od tod, od poznanih obrazov, stvari, same sebe. Zgrabim svojo dušo, jo odtrgam iz svojega telesa, ki me dela nesrečno in z njo odletim proč v nebo.

Lebdim v modrini, nato pa pristanem med vejevjem kruhovca na Črnem kontinentu. Sedem na vrh debelega debla orjaka, ki krasi ta revni opustošeni svet. Kakšen čudež, da ljudje preživijo v golem pesku in v tej bedi. Zagledam suhljato dekle. Njen zagoreli obraz zakrivajo skrbno spletene kite črnih las, ki skrivajo oči, v katerih sameva žalost. Dekle ne joče, ne sme jokati, pa vendar se bolečina iskri v teh prečudovitih očeh. Solze bi rade pobožale lice, telo potrebuje objem in prijazno besedo. Njene ustnice so suhe in želodček hrepeni po rezini kruha – njen vsakdan. Spustim se navzdol na osušena afriška tla. Sedem poleg deklice. Ne vidi me, sem le duša brez človeške podobe. S seboj nimam ničesar. Želim si, da bi lahko začarala kozarec vodika spojenega s kisikom, da bi navlažil suhost njenih ustnic, in košček kruha, da bi jo nahranil. Nato jo želim objeti, da bi posušila žalost, ki ji polzi iz oči, vendar tudi tega ne morem. Telo sem pustila doma, saj sva se včeraj hudo sprla. Razširja se na vse strani, kot da vanj ne morem spraviti dovolj duše. Danes bi mi prav prišlo. Svoje roke bi ovila okoli osušenega telesa deklice in jo potolažila.

Očetov glas me zdrami. Ko slišim besedo kosilo, afriška tla v hipu izginejo. Sedim v svoji sobi. Toplo mi je, nič me ne boli, ničesar mi ne primanjkuje, nedelja je in lahko počnem, kar se mi zahoče, čez nekaj minut pa bo na mizi mamino božansko kosilo. Zbode me kanček nehvaležnosti, ki jo gojim do vsega, kar me obdaja, zato včasih pride dan, ko moram zapustiti svoje telo in se odpeljati po svetu. Obiskujem ljudi, prisluhnem njihovim zgodbam in tako pozabim na svoje skrbi ter znova in znova odkrivam, kako krut in nepravičen je svet in kakšno srečo imam. Pa sem res srečna? Z vsemi ljudmi, ki me imajo radi, z vsemi dobrotami, ki jih imam. Morala bi biti, a sem le škatlica, okrašena z lažnim nasmehom, vendar ko jo odpreš, v njej ni ničesar. Če prav dobro pogledaš, morda opaziš kupček tegobe, ki se kriva na njenem dnu. Včasih je težava v tem, da vso ljubezen, ki jo prejeman, ne znam sprejeti vase. Mislim, da nisem vredna.

Takrat zaprem oči, zamislim si vse te lačne želodčke, objokane oči, boleče rane in ranjena srca. Oni vedo, kaj je prava žalost. Vsak si nečesa želi, da ne bi bil lačen, žejen, reven, da ga ne bi zeblo in bolelo. Nekateri si to resnično želijo, saj to potrebujejo, drugi le sanjajo o materialnih stvareh, da bi bili všečni. V resnici pa si vsi želimo le eno- ljubiti in biti ljubljene. Ostalo lahko potrpi, ljubezen pa je nekaj bistvenega, kar nas pripelje do sreče in takrat vse dobi smisel in voljo. Mogoče s temi dušnimi potovanji res ne morem nikomur pomagati, vendar si v življenju tega resnično želim, potovati po svetu in pomagati. Do takrat me osrečujejo malenkosti, ko pobožam psa in nahranim potepuško muco, ko pozdravim starejšo gospo, objamem skrbnega očeta, ko me trava poboža po bosih nogah in sonce posuši solze. Takrat občutim neverjetno srečo, ki se je spletla iz moje in njihove

Ljubezni. Osreči me njihov smeh, objem, dotik in tako je moja sreča njihova sreča. Pri vsem tem pa je morda čudno to, da vse to počnem, da bi odgnala tegobo iz moje škatlice in da vse dobro počnem zaradi svojega občutka sreče. Sebično, kaj?

Spis je eden od 10 najboljših spisov, s katerimi so se mladi odzvali na akcijo Benke Pulko Otroci sveta. UNICEF-ovci smo v sodelovanju z Benko Pulko izbrali spis, katerega avtorico Tajdo Uršič smo nagradili z nazivom Junior ambasador. Od prejema naziva je mlada ambasadorka že nastopala na lokalnem radiu in izvedla dve šolski prireditvi.

Od leve proti desni: Benka Pulko, svetovna popotnica, Tajda Uršič, UNICEF-ova Junior ambasadorka, Urška Krek, UNICEF-ova Junior ambasadorka, Janja Vidmar, mladinska pisateljica, Tomaž Bergoč, izvršni direktor UNICEF-a Slovenija.